

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sancti Bonaventvræ Episcopi Cardinalis Albanensis,
Seraph. Doctoris Ecclesiæ, Speculum Disciplinæ, Et
Profectus Religiosorum: Libelli ad pietatem vtilissimi**

**Bernardus <de Bessa>
Bonaventura <Heiliger>**

Antverpiæ, 1591

De disciplina in generali. Cap. VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53148](#)

atque, ut ita dicam, quadam cōversationis noctuitate, festos dies honorare. In ceteris verò diebus in quibus operari licet, nullus omnino otiosus apparere debet.] De irreuerentia in diuinis officiis & rebus ad ea spectantibus evitanda, infrā per reverentiæ positionem agetur.

De disciplina in generali.

CAP. VII.

DICTIONE de præparatoriis ad disciplinam, & aliquibus eius effectibus incidenter, sequitur ut de ipsa plenius exprimamus, quæ vetustate deposita, animoq[ue] contra hostis insidias stabilito, super radicem humilitatis consurgit. Primò, in generali quid sit, quæ eius utilitas, qualiter ad eius perueniat notitiam, & de ipsius custodia deinde in speciali dicimus. Disciplina est (ut ait Hugo) cōversatione bona & honesta, cui parum est mala nō agere, sed studet etiam in his quæ bene agit, per cuncta irreprehensibilis apparere. Item, disciplina est omnium membrorum motus ordinatus, & dispositio decens in omni habitu & actione. Audistis, inquit, disciplina quid sit: nunc attenedite quam utilis & necessaria sit. Disciplina est malorum desideriorum carcer, frænum lasciviae, elationis iugum, quæ domat intemperiam, levitatem ligat, & inordinatos motus mentis suffocat. Sicut enim de inconstantia mentis nascitur inordinata motio corporis, ita quoque dum corpus per disciplinam stringitur, animus ad constantiam solidatur; & paulatim intrinsecus mens ad quietem componitur, cum per disciplinæ custodiam, mali motus foras fluere nō sinūtur.] Sed qui statum mentis perdit, subsequenter foris in inconstantiam motio-

Discipli-
na quid.
Hugo 1.2.
infl. mon.
ed. nouiss.
cap. 2a.

Gregor.
Cura past.
P. 1. c. 1.
admon. 24.

motionis defluit: atque in exteriori mobilitate
indicat, quod nulla interius radice subsistat.
Vnde per Salomonem dicitur, Homo apostata ^{Prov. 6, 12}
vir inutilis, graditur ore peruerso, annuit ocu-
lis, terit pede, digito loquitur. Scientiam quæ <sup>Hugo vbi
sup. c. 1.</sup>
ad institutionem rectè & honestè vivendi per-
tinet, multis modis hominē colligere & com-
parare sibi oportet: partim ratione, partim do-
ctrina, partim exēplo, partim meditatione san-
ctorum scripturarū, partim assidua inspectione
operum & morum suorū.] Hoc nouissimum
maximè fortassis præ cæteris necessarium: vt
sic scilicet homo in omnibus operibus suis sit
circumspectus & prouidus, & quotidiana dis-
cussione cogitationes, locutiones pariter & fa-
cta sua, apud semetipsum examinet. Sapientes
quippe semper agendo discunt, & per exerci-
tium bonorum operum, quotidianis profecti-
bus in maiorem virtutis agnationem excrescūt.
Per experiētiā namque eōrum quæ faciunt,
ad ea quæ postea agenda fuerint, cautiōres
fiunt.] Et quamvis in nullo loco disciplinam
suam homo deserere debeat, diligētiū tamen,
& magis sollicitè ibi est seruanda, ubi neglecta
generat scandalum, vel custodita bonæ imita-
tionis exemplum. Hinc discernendum erit,
quæ sint illa, quæ in disciplina custodiēda nun-
quam intermitti; & quæ rursus illa sint, quæ
pro loco & tempore, nunc intermitti, nūc ex-
erceri + volunt. Sæpe tamen etiam illa, quæ in ^{*al. valent.}
publico necessaria sunt, prius in secreto exer-
citatiōnis usum exposcent: quia si prorsus ea in
occulto negligimus, ut postmodum eis dum
opus est, in publico non valemus: & tunc aut
prorsus à disciplina deficientes, intuentibus
scandalum facimus, aut ineptè id quod in no-
bis non est simulare conantes, irrationem ex-
citamus.]

De

^{Hugo à S.}
^{Vider. t. 2.}
^{infir. mon.}
^{ad nomis.}
^{tay. 5.}

De disciplina in speciali.

C A P. VIII.

IA M de disciplina in speciali inter fratres & extraneos seruanda videndum. Inter fratres, primò de disciplina circa spiritualia quædam, deinde circa corporalia. Circa spiritualia verò, primò quantum ad amotionem mali, & quantum ad positionem boni. Quo ad amotionem mali, erit primò de disciplina circa confessionem priuatam, deinde circa publicam attendendum. Et cum disciplina per Hugonem (ut dictum est) bona & honesta conuersatio describatur: in dicendis de ea, ad bonitatem simul & honestatem considerationis est oculus dirigendus.

De disciplina circa confessionem priuatam.

C A P. IX.

DE quotidianis offensis, sine quibus hæc vita non dicitur, facienda est confessio: de priuatibus priuata, de publicis publica, & nihilo minus quandoque priuata. Attendendum est de confessione priuata, quibus, quoties, quando, & ubi fieri debeat; & quæ sit circa eam nouis fratribus disciplina seruanda. Debent superiori, vel, si ipse ordinauerit, instructori suo, & non alij, nisi eius in absentia ei tantum, quem superior vel instructor, de superiorum assensu, eis duxerit assignandum, tribus vicibus in qualibet hebdomada vel pluries, secundum quod necesse habuerint, indicto sibi tempore & loco, pro sacramenti reuerentia, cum diligentia confiteri. Nunquam eis placeat vicaria confessoris mutatio, ut nunc vni confiteantur nunc alteri; quin potius, si quando id cogat necessitas, notabilia

*Cui &
quoties sit
confiten-
dum no-
nitio.*

*Confessor
non mu-
tandus.*